

indeholder jo den gode Bestemmelse, at Loven skulde til Revision, hvoraf man kunde slutte, at man efter de Aars Forløb maaske kunde komme til en bedre Affattelse af Loven, der kunde være noget mere imødekommende over for Automobilisterne. Det er ikke sket. Alt, hvad der er foretaget, er, at vi faa et Aars Frist, og dette Aar vil antagelig ikke kunne fremkalde nogen synderlig Forandring i Opfattelsen. Jeg gaar ud fra, at den Opfattelse, den Uvillie maaske, der hersker mod Automobilismen, bundes i et falsk Syn paa denne Sport og paa hele den Nytte, Automobilismen kan gøre i Samfundet. Jeg synes derfor, der kunde være nogen Anledning til at komme en lille Smule ind paa selve Sagen og føre et Forsvar for Automobilsporten, der jo for Resten er meget mere end en Sport. Hvis den ikke var mere end det, fortjente den maaske ikke, at man opholdt sig i saa høj Grad ved den, at man holdt en længere Tale om den og søgte at paavirke Sindene til Gunst for den — endskønt ganske vist en Sport altid trænger til vor Velvillie. Automobilismen er imidlertid noget mere end en Sport; den er i meget høj Grad en Sag, der fortjener almindelig Forstaaelse og Paaskønnelse hos alle Lag i Befolkningen, da den i sig bærer et stort Fremskridt, som maaske i høj Grad kan komme dem til gode, som nu ere Automobilismens Modstandere.

Det, der er Hovedsagen her, er jo, at Automobilismen lever under Undtagelsesforhold, at Loven, som den er, forhindrer den fri Kørsel, Natkørsel fra den 16. Juli til den 15. Maj og Kørsel ad de almindelige Sogneveje. Der er ganske vist i Loven aabnet en Mulighed for, at det kan tillades. Men denne Tilladelse beror ganske og aldeles paa Amsraadets Velvillie og den Velvillie, som den højtærede Minister i disse Tilfælde maatte vise. At hverken Amsraadene eller Justitsministeren ere særlig venlig sindede overfor Automobilismen, tør man vel paa Forhaand anse som givet. Jeg har nok hørt, at den højtærede Justitsminister ikke skal være nogen Modstander af Automobilmarten, men jeg har paa den anden Side heller ikke mødt nogen udtalt Velvillie. Naar man læser de Referater, der foreligge af Forhandlingerne i det andet Ting, faar man absolut ikke Indtryk af, at den højtærede Justitsminister er nogen Ven af Sagen, og jeg er nærvæd at tro, at den neutrale Stilling, han indtager dertil, nærmest maa

opfattes som Uvillie mod Automobilsporten.

Det er da ikke underligt, at de Mænd, der drive denne Sport, og de Mænd, som ere beskæftigede med Fremstillingen af Automobileer, og hvad dertil hører, have nedlagt Protest mod baade den gamle Lov og mod det Lovforslag, som nu foreligger. De have sendt Adresse til Regering og Rigsdag og have udtalt, at de ønske Kørsel hele Dagen og paa alle offentlige Veje. Men naar den højtærede Minister før sagde, at man maatte haabe, at der i dette Aar, inden Loven igen skal revideres, hos Automobilisterne selv maatte blive en klar Erkendelse af det Hensyn, de skyldte andre, og at dette skulde være en Betingelse for, at man i det hele kunde stille sig villigt overfor dem, saa kunde jeg nok have Lyst til at spørge, hvor det da er bevist, at Automobilisterne køre hensynsløst. Jeg kunde have Lyst til at faa at vide, hvilke Tilfælde man kan paapege, hvor danske Automobilister have vist hensynsløs Kørsel. At det kan hændes, at en og anden maaske ved en Løjlighed ikke har vist det fulde Hensyn, er ikke noget, man kan anføre som Eksempel, idet der i alle Forhold vil findes et eller andet Individ, som er mindre hensynsfuldt. Jeg tror, at den højtærede Minister vil være ganske ude af Stand til at bevise, at danske Automobilister i Almindelighed have kørt hensynsløst. Det har yderligere kunnet paavises, at naar der er kørt hensynsløst her i Landet, saa er det slet ikke de danske Automobilister, der have gjort det, men højtstaaende Personer, med hvilke Justitsministeren har set igennem Fingre, f. Eks. Kongen af England og den tyske Kronprins. For den sidstes Vedkommende var der maaske endda ikke saa megen Uvillie mod den vilde Fart, for naar man kan betale en Snes Æg med 25 Mark, antager jeg nok, at de paagældende, der have lidt Tab, ville være villige til at lukke Øjnene for den vilde Fart. Vore egne Automobilister have ganske sikkert aldrig opført en Kørsel, som paa nogen Maade kan sammenlignes med den, som disse højtstaaende Personer have foretaget. Ja, de have ydermere erklæret sig villige til at gaa ind paa alle de Krav, som kunne stilles om en langsommere Fart, og de have været villige til at indordne sig under alle de Bestemmelser, som maatte blive trufne, naar blot der maatte køres til enhver Tid, og ingen Veje bleve lukkede for dem. De ere gaaede ind paa to Miles